

KULTUR

NYE CD'ER

Mere vredt bliver det ikke

INDUSTRIAL, METAL
Ministry: "Rio Grande Blood"
 ★★☆☆☆☆

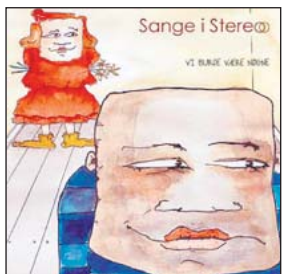

Blandt mange vrede musikere findes der næppe nogen, som er mere rasende på præsident Bush end frontfiguren i Ministry Al Jourgensen. "Rio Grande Blood" er politisk sprængstof iklædt en ekstrem aggressiv blanding af metal og industriel. Man er ikke et sekund i tvivl om, hvad man mener. Problemet er bare, at det er mere vrede og samfundskritik, end det er velfungerende rockkompositioner. Musikken bliver andenrangs på et album, der forhåbentlig har givet Al Jourgensen ro i sjælen. Vi andre får ikke så meget ud af det.

Jakob Martini

Boblen brister

POP
Sange i stereo: "Vi burde være nøgne"
 ★★☆☆☆☆

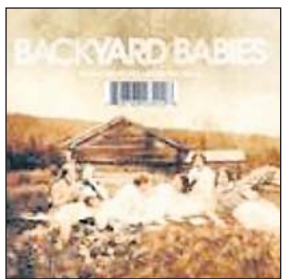

Sange i stereo beviser, at skidt og kanel ofte følges ad. Med deres andet album dumper de ned i en inspireret periode for den danske rock og pop og leverer ligegyldig lalleglæde - såvel musikalsk som lyrisk - for folk, der hellere vil se sommerfugle på himlen end føle dem i maven. Jo, det er godt produceret, jo et par melodier er umiddelbart fængende, men boblen er for let. Så den brister under et band, der tipper til den forkerte side i balancen mellem på den ene side at spille friskt til med åbent ansigt og på den anden at være anstrengende kække.

Danni Travn

En blandet butik

ROCK
Backyard Babies: "People Like People Like Us"
 ★★☆☆☆☆

Dette album har en yderst besynderlig sammensætning af Black Sabbath-agtige rockklischeer, AC/DC-wannaberiffs og kønsløse ungdomsballerader, der trætter mere end de forluser. Lyden er alt for poleret og mangler kanter til at støde sig på. Det hele flyder sammen lige som tekstene, hvoraf ikke en eneste skiller sig ud fra mængden. Det mest positive ved albummet er, at bandet spiller acceptabelt. Ellers ville det godt nok have været en ubehagelig omgang.

Simon Stau

Ligegyldig jødereggæ

REGGAE
Matisyahu: "Youth"
 ★★☆☆☆☆

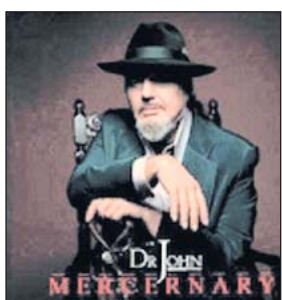

Den jødiske sanger Matisyahu er blevet hyldet for sine evner til at skabe vedkommende og politisk engageret reggae-musik. Og det må så være på tidligere albums. For "Youth" er noget af det mest klische'prægede, ligegyldige og umusikalske tidsspilde, jeg har fået serveret meget længe. Hans forfejlede forsøg på at ramme noget fællesfølelse og "vi skal leve sammen alle sammen og passe på kloden" er frygteligt eneroverende efter blot to sange. 13 sange føles nærmest som tortur, så spar dig selv for dette mildest talt ligegyldige forsøg på at kreere reggae.

Simon Stau

Skarpretteren John

BLUES
Dr. John: "Mercenary"
 ★★★★★☆

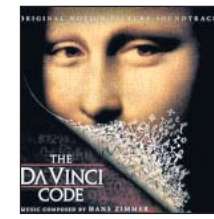

Den meget produktive pianist fra New Orleans har gjort det igen: Skabt et album, der bare svinger forrygende fra første sekund og hele vejen hjem. Denne gang har han kastet sig over Johnny Mercers sange og tilføjet dem en solid portion soul, funk og sumpkærlighed. Produktionen er af høj klasse og det er svært at afgøre, om det er Dr. Johns piano eller stemme, der er det bedste instrument. Sammen skaber de i hvert fald tilbagelænet musik, der vil glæde selv de aller mest kræse og dedikerede musikelskere. (EMI).

Simon Stau

SOUNDTRACK TIL DA VINCI MYSTERIET

Soundtracket til filmen "Da Vinci Mysteriet" udkommer på cd. Det er den 50-årige tyske komponist Hans Zimmer, der har skrevet musikken, som bl.a. byder på titler som "L'Esprit Des Gabriel", "Daniel's 9th Cipher" og "Kyrie For The Magdalene". Hans Zimmer debuterede i filmsammenhæng med soundtracket til "Rain Man".

"Helheden ville være forførende, hvis man som tilskuer kunne engagere sig i stedet for at brænde al energi af på at orientere sig"

Eva Novrup Redvall, om Atom Egoyans nye film *Den nøgne sandhed*. (Information)

Paranoid perfektion

TOPTUNET: Radioheads første koncert på det europæiske kontinent i tre år understreger, at kvintetten stadig står for skingrende skøn guitarrock

KONCERT
Radiohead
 ★★★★★☆

Det blev en sjælden velspillet og intens turnéstart for britiske Radiohead, der efter tre års "pause" igen rører på sig, så man kan mærke det langt ind i sjælens afkroge. Til trods for, at bandet til deres første af to koncerter i KB-Hallen kaster en håndfuld nye sange i grams, så odelægger det bestemt ikke helhedsindtrykket af et velfungerende band, der tilsyneladende ikke har nydt opholdet på scenen så meget flere år.

Den karismatiske forsanger Thom Yorke, der kan finde på at mure sig inde i sin egen verden, virker velopløst og velopløst som musikken. Han klovner lystigt rundt og fægter i ren og skær iver med sine spinkle lemmer, mens guitaristen Johnny Greenwood sætter en tyk streg under, hvorfor især det kantede og skæve udtryk er blevet et af Radioheads varemærker.

Karma-politiet

Fra startnummeret "Everything In Its Right Place", drites man til at tro, at det netop er mantraet for denne koncert. Alt virker næsten for perfekt, og de klassiske udpluk fra "The Bends" og "OK Computer" går så forrygende godt i spænd med de elektroniske kreationer fra "Amnesiac" og "Hail To The Thief", at selv de mest tykhudede må have haft gæsehud.

Det hjælper selvsagt også at smide en syng-med-bombe allerede efter et kvarter. "Karma Police", min personlige all-time greatest Radiohead-sang, står i hvert fald langt fremme i køen om titlen som

Forsangeren Thom Yorke fra bandet Radiohead er her på scenen i KB Hallen lørdag aften.

FOTO: POLIFOTO

aftenens mest populære og medrivende sang, hvilket det kronisk svedende publikum takker for med strakte arme og klapsalver, der næsten følger takten.

Helt samme samhørighed kan man af naturlige grunde ikke opnå med de numre, som man stifter bekendtskab med for første gang. En sang som "15 Step" med fængende, tun-

ge trommebeats, lyder som en katastrofe efter de første 30 sekunder, men Thom Yorke får med sin klagende, dybt neurotiske stemme transformeret den til et lille mesterværk, der tegner meget godt for deres kommende albumudgivelse.

Smuk dåbsceremoni

Iltmanglen i hallen udgør i

samspil med "Street Spirit (Fade Out)" en farlig sansecocktail, der blot er et blandt mange eksempler på en musikalsk samhørighed, der er blevet dyrket til perfektion i snart 20 år. Med et prangende resultat til følge. Kun ekstremt talentfulde bands kan spille så skævt og samtidig blændende smukt som Radiohead formår på "There The-

re" fra "Hail To The Thief". Et højdepunkt, der bringer stemningstermometeret fra magelos til magisk.

For lige at cementere deres bjergtagende comeback, så byder ekstranumrene på "Let Down", "Paranoid Android" og "Lucky". Og heldig, det er lige præcis, hvad man føler sig ved denne uforglemmelige dåbsceremoni, der ikke

høster topkarakter, netop fordi publikum ikke kunne brennes navne uden ad. Det vil de så sikkert som Amen i kirken gøre snart.

Simon Stau

● KB-Hallen, lørdag og søndag: Radiohead

Den solide stjerne

BLUES: Al Kooper kan sit kram, men engagementet imponerede ikke

KONCERT
"Al Kooper & the Funky Faculty"
 ★★☆☆☆☆

Det var en af de helt store stjerner, der lørdag gæstede Magasinet på den sidste af årets internationale bluesda-

ge i Odense.

Al Kooper lignede en stjerne, da han indtog scenen, sidende som en anden majestæt i glimmerjakke og med tonede glas i brillerne. Desværre skulle der gå en rum tid, før også koncerten svingede sig op mod stjernerne.

Al Kooper spillede en del numre fra sit nyste album "Black Coffee", og desuden blev en flok gamle rock- og blueslegender hædret.

Solidt og velsmurt

Rent musikalsk var der ikke

noget at komme efter. Orgelet vrængede, peb, brølede, skreg og stønnede stakåndet under Al Koopers hænder, når han gøglede sig igennem helt ustyrlige og til tider ganske humoristiske orgelsoloer.

Og The Funky Faculty kørte som en velsmurt maskine og lagde et solidt fundament. Især skal Bob Doezema på guitar fremhæves, på overfladen indbegrebet af "en nydelig ældre herre", som rummede en forbillidlig vildskab og energi, der imponerede fra start til slut.

Den energi savnede jeg fra bandets andre medlemmer - ikke mindst Al Kooper. Han leverede en solid og upåklagelig musikalsk præstation, men han virkede ganske enkelt alt for upåvirket. Det smittede af på store dele af publikum, som under det meste af koncerten virkede temmelig uengageret.

Hvad er det med midaldrende kvinder, der absolut skal smaltale til koncerter? I de stille passager var det til tider svært at høre musikken for snik-snak. Og det var vir-

kelig en skam, for netop i disse passager kom Al Koopers rustne gravrøst og insende falsethrøl virkelig til sin ret. Der havde været klart gæsehudspotentiale, hvis man da havde kunnet koncentrere sig om musikken.

Bedst til sidst

Retfærdigvis skal siges, at både publikums koncentration og musikernes engagement steg støt i løbet af koncerten. For endeligt at kulminere i ekstranummeret "Comin' Back In A Cadillac", som var

koncertens klart bedste.

Og da Al Kooper forlod scenen for at slentre en runde blandt publikum og give os en lektion i rytmik for viderekomne, var de fleste vist fanget ind i Al Koopers net. Det var bare en skam, at det først skulle ske under ekstranummeret.

Kirstine Vestergaard

● Odense Internationale Bluesdage, Magasinet, lørdag: Al Kooper & the Funky Faculty

Fodbold og hip hop i manegen

SÆSON: Benneweis besøger 11 fynske byer - i går Nyborg

Af **Lise Wolf**
 lwo@fyens.dk

Cirkus lever og har det godt. Der er stadig publikum til klovne, akrobater og elefanter, fastslår Kenneth Wohlisfelt, pr-mand for Cirkus Benneweis. I går satte det hæderkronede cirkus kursen ind over Fyn med første stop i Nyborg.

Publikums mæssigt har vi den bedste sæson i mange år, konstaterer han på baggrund af mange udsolgte telte allerede nu ved sæsonstart. Men lige som Benneweis har udviklet sig siden Gottfred Benneweis og familie for 119 år siden spændte to heste for en vogn og rejste rundt i

Danmark med et æsel, et par hunde, geder og en lille hønseflok, skal der også fortsat udvikling til.

Selvfolgelig er det nødvendigt at forny sig, og årets forestilling adskiller sig meget fra tidligere forestillinger, siger Kenneth Wohlisfelt, der også noterer sig, at nye generationer af artister kommer med nye idéer.

Hunde efter fodbold

Han nævner hiphopkulturen, der nu har fundet vej ind i cirkusarenaen med Street Kick, der er akrobater på trampolin, og der er bokserne - hunderacen altså - der stiller op til fodboldkamp under navnet Dubsky Dogs.

Den verdensberømte klovne Fumagalli er tilbage i Benneweis. Han beskrives af Kenneth Wohlisfelt som Søren Østergaard-agtig, i sin selvironiske tilgang til cirkus.

Kæmpeelefant Baby, der optræder sammen med Adriane Polco, Italien, er heller ikke blot dygtig, men vil også kalde på latteren, lover cirkusfolket, der tillige kan præstere både luftnumre og menneskejonglører.

Ny sprechstallmeister

Siden navnkundige Nelly Jane forlod manegen, har Benneweis været uden sprechstallmeister, men i år er opgaven lagt i hænderne på Judy Glosted, der er født med cir-

Fumagalli - en efterspurgt klovne i alverdens cirkus - er tilbage hos Benneweis i år.

BENNEWEIS PÅ FYN

- Nyborg: I går
- Odense 9.-14. maj
- Middelfart 18.7.
- Bogense 19.7.
- Kerteminde 20.7.
- Ringe 21.7.
- Svendborg 22.-23.7.
- Faaborg 24.7.
- Assens 25.7.
- Ejby 28.7.
- Tommerup 29.7.

kusblod i årene med en mor, der var artist og en far, der er musiker. Selv har hun været omrejsende i sang og musik og senere direktør for Schur Conference Center.

Cirkus Benneweis når rundt til 100 danske byer denne sæson. Heraf de 11 på Fyn. I første Nyborg og Odense og herefter vender Benneweis tilbage til Fyn to gange.

● Cirkus Benneweis er i Odense 9.-14. maj.